

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Labinlima

Pagbubunyag ng mga Katangiang Propetiko ng Pangwakas na Salinlahi

Jeff Pippenger

2024-03-04

Sa huling salinlahi ng isang bayang pinalalagpasan, natutukoy ang ilang makahulagang katangian. Sila kung gayon ay isang lahing ulupong, sapagkat hinubog nila sa kanilang sarili ang likas ni Satanas. Sila ay isang lahing mapangalunya, sapagkat bumuo sila ng mga di-pinabanal na pakikipag-ugnayan sa mga kaaway ng Diyos. Narating na nila ang puntong nakakakita sila ngunit hindi nakauunawa, nakaririnig sila ngunit hindi nakatatalos, sapagkat sila'y hindi nagbagong-loob, na inilalarawan bilang pagtaba ng kanilang mga puso. Si Moises ang unang tumalakay sa mismong pangyayaring ito.

At tinawag ni Moises ang buong Israel, at sinabi sa kanila, Nakita ninyo ang lahat ng ginawa ng Panginoon sa harap ng inyong mga mata sa lupain ng Egipto laban kay Faraon, at sa lahat ng kaniyang mga lingkod, at sa buong kaniyang lupain; ang mga dakilang pagsubok na nakita ng iyong mga mata, ang mga tanda, at yaong mga dakilang himala: Gayon ma'y hindi pa kayo binigyan ng Panginoon ng puso upang makaunawa, at ng mga mata upang makakita, at ng mga tainga upang makarinig, hanggang sa araw na ito. Deuteronomio 29:2-4.

Sa unang pagbanggit ng Laodiceanong penomenon ng pagkakita at pakikinig, ang hindi nakikita ng bayan ng Diyos ay ang mga tanda at kababalaghan ng kanilang saligang kasaysayan. Tinutukoy ni Jeremias ang penomenong ito bilang isang katangian ng “mga mangmang na dalaga,” sa mga huling araw, at bilang isang paglalarawan ng pagtanggap ng mga mangmang na dalaga na tanggapin ang mga mensahe ng tatlong anghel, na nagsisimula sa pahayag ng unang anghel na matakot sa Diyos na Manlilikha. Dahil sa paghihimagsik na ito, hindi nila natatanggap ang huling ulan.

Ipahayag ninyo ito sa sambahayan ni Jacob, at ipatalastas ninyo ito sa Juda, na sinasabi, Pakinggan ninyo ngayon ito, O bayang hangal at walang pang-unawa; na may mga mata, at hindi nakakakita; na may mga tainga, at hindi nakaririnig: Hindi ba kayo natatakot sa Akin? sabi ng Panginoon: hindi ba kayo manginginig sa aking harapan, na naglagay ng buhangin bilang hangganan ng dagat sa pamamagitan ng kautusang walang hanggan, upang huwag itong malampasan; at bagaman ang mga alon nito'y nag-aalimpuyo, gayon ma'y hindi sila makapananaig; bagaman umuugong, gayon ma'y hindi nila ito malalampasan? Ngunit ang bayang ito ay may pusong tumatalikod at mapaghimagsik; sila'y tumalikod at lumisan. At hindi nila sinasabi sa kanilang puso, Ngayo'y matakot tayo sa Panginoon nating Diyos, na nagbibigay ng ulan, ang unang ulan at ang huling ulan, sa kaniyang kapanahunan: iniingatan niya para sa atin ang mga takdang linggo ng pag-aani. Ang inyong mga kasamaan ang nagpalayo ng mga bagay na ito, at ang inyong mga kasalanan ang pumigil ng mabubuting bagay sa inyo. Jeremias 5:20-25.

Kinilala ni Ezekiel bilang isang sambahayang mapaghimagsik ang mga nagpapamalas ng mga katangiang kinakatawan ng “nakakakita ngunit hindi nakauunawa.” Sila ay isang sambahayang mapaghimagsik na ayaw makita ang kasaysayan ng kanilang mga saligan, na mga mangmang na dalaga, na hindi nagbagong-loob sapagkat tinatanggihan nila ang mensahe ng unang anghel—na ang pagtanggì sa una ay pagtanggì sa kanilang lahat—sapagkat kung hindi mo tatanggapin ang mensahe ng unang anghel, hindi mo matatanggap ang ikalawa ni ang ikatlo. Sa ganitong kalagayan, ipinagkakait sa mga dalagang ito ang huling ulan sa panahon ng huling ulan. Pagkatapos na talakayin ni Jesus ang katangiang ito sa Kanyang salaysay, inilahad Niya ang talinghaga ng manghahasik.

Nguni't mapapalad ang inyong mga mata, sapagkat nakakakita; at ang inyong mga tainga, sapagkat nakakarinig. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo, na maraming propeta at mga matuwid ang nagnasang makita ang mga bagay na inyong nakikita, at hindi nila nakita; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, at hindi nila narinig. Kaya't pakinggan ninyo ang talinhaga ng manghahasik. Kapag ang sinuman ay nakikinig ng salita ng kaharian at hindi ito nauunawaan, dumarating ang Masama at inaagaw ang nahasik sa kanyang puso. Ito ang tumanggap ng binhi sa tabi ng daan. Nguni't ang tumanggap ng binhi sa mabatong dako ay siyang nakikinig ng salita at kaagad na tinatanggap ito na may kagalakan; gayon ma'y wala siyang ugat sa kanyang sarili, kundi nagtatagal lamang sandali; sapagkat pagdating ng kapighatian o pag-uusig dahil sa salita, pagdaka'y natitiod. At ang tumanggap ng binhi sa gitna ng mga dawag ay siyang nakikinig ng salita; at ang mga alalahanin ng sanlibutang ito, at ang kadayaan ng mga kayamanan, ay sinasakal ang salita, at siya'y nagiging walang bunga. Nguni't ang tumanggap ng binhi sa mabuting lupa ay siyang nakikinig ng salita at nakauunawa nito; at siya rin ang namumunga at nagbunga, ang ilan ay tigisandaan, ang ilan ay animnapu, ang ilan ay tatlumpu. Iba pang talinhaga ang iniharap niya sa kanila, na sinasabi, Ang kaharian ng langit ay tulad sa isang taong naghasik ng mabuting binhi sa kanyang bukid; nguni't samantalang natutulog ang mga tao, dumating ang kanyang kaaway at naghasik ng mga panirang-damo sa pagitan ng trigo, at umalis. Nguni't nang sumibol ang usbong at nagbunga, lumitaw din ang mga panirang-damo. Kaya't lumapit ang mga alipin ng puno ng sambahayan at nagsabi sa kanya, Ginoo, hindi ba mabuting binhi ang inihatik mo sa iyong bukid? Saan nga nagmula ang mga panirang-damo? Sinabi niya sa kanila, Isang kaaway ang gumawa nito. Sinabi sa kanya ng mga alipin, Ibig mo ba na kami'y pumaroon at bunutin ang mga ito? Nguni't sinabi niya, Huwag; baka sa pagbubunot ninyo ng mga panirang-damo ay mabunot pati ang trigo. Pabayain ninyong magsamang lumago ang kapuwa hanggang sa pag-aani; at sa panahon ng pag-aani ay sasabihin ko sa mga tagapag-ani, Tipunin muna ninyo ang mga panirang-damo at gapusin sa mga bigkis upang sunugin; nguni't tipunin ninyo ang trigo sa aking kamalig. Mateo 13:16-30.

Ang mga mangmang ay ang mga panirang damo, at ang mga marurunong ay ang trigo. Sa talinhaga ng sampung dalaga, ang pagkakaroon ng langis ang nagpapakilala sa pagkakaiba ng dalawang uri, at pagdating sa trigo at mga panirang damo, nakabatay ito sa kung nauunawaan ang binhi, na siyang salita. Ang unang pagbanggit, sa pamamagitan ni Moises, ng isang uring hindi makakakita at, samakatuwid, hindi makauunawa, ay itinutukoy ang mensaheng dapat maunawaan bilang ang mga tanda at kababalaghan ng kasaysayang saligan. Ang huling makahulagang pagtukoy

ni Ellen White sa mga elemento ng pagkabulag ng mapaghimagsik na sambahayan ay nagpapakilala na ang nakita ng mga matang pinagpala—yaong ninasa ng lahat ng mga taong matuwid na makita—ay ang kasaysayan ng Kilusang Millerita.

Lahat ng mga mensaheng ibinigay mula 1840 hanggang 1844 ay dapat ipahayag ngayon nang may kapangyarihan, sapagkat maraming tao ang nawalan ng wastong patnubay. Ang mga mensaheng ito ay dapat maiparating sa lahat ng mga iglesia.

"Sinabi ni Cristo, 'Mapapalad ang inyong mga mata, sapagkat nakakakita ang mga ito; at ang inyong mga tainga, sapagkat nakakarinig ang mga ito. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo, na maraming propeta at mga matuwid ang nagnasang makita ang mga bagay na inyong nakikita, at hindi nila nakita ang mga iyon; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, at hindi nila narinig ang mga iyon' [Mateo 13:16, 17]. Mapapalad ang mga mata na nakakita sa mga bagay na nakita noong 1843 at 1844." Manuscript Releases, tomo 21, 436, 437.

Palaging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula; at ang unang pagtukoy ay sa mga may mata ngunit hindi nakakakita ni nakauunawa, at ipinakikilala ng huling pagtukoy na ang saligang kasaysayan ng mapaghimagsik na sambahayan ang siyang hindi nakikita, kaya ito ay itinatakwil, at sa gayo'y humahadlang sa mga mangmang na makilala ang huling ulan. Ang kasaysayan ng 1840–1844 ay tinipuhan ng pagpapalaya ng sinaunang Israel mula sa pagkaalipin sa Ehipto. Ang pagkabigo ng sinaunang Israel na makapasa sa paunang proseso ng pagsubok ang nagdala sa kanila sa Kadesh, kung saan tinanggap nila ang maling ulat ng sampung espiya at humirang ng bagong kapitan upang pangunahan sila pabalik sa Ehipto. Pagkaraan ng apatnapung taon, ibinalik sila sa Kadesh, at nabigo si Moises nang hampasin niya ang Bato sa ikalawang pagkakataon.

Bagaman nabigo si Moises, nagpatuloy si Josue sa pangunguna sa kanila papasok sa Lupang Pangako. Ang huling pagsubok sa Kadesh ay may kaugnayan sa isang malubhang paghihimagsik, sapagkat laging inilalarawan ni Hesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula; kaya naman ang paghihimagsik ng sampung espiya sa Kadesh sa pasimula ng apatnapung taon, gayundin ang sa katapusan ng apatnapung taon, ay kapwa larawan ng isang malaking paghihimagsik sa Kadesh. Gayunman, sa kabila ng paghihimagsik ni Moises sa Kadesh, ang pangitain ng pagpasok sa Lupang Pangako ay hindi na naantala.

Sa paghihimagsik noong 1863, na nagbunsod ng higit pang paghihimagsik noong 1888, na nagbunsod naman ng lalo pang paghihimagsik noong 1919, na humantong sa kasukdulang paghihimagsik noong 1957, ibinalik ni Jesus ang Laodiseyang Adventismo sa Kadesh. Ibinalik niya sila sa kasaysayang dumating ang ikatlong anghel at nagpasimula ng isang proseso ng pagsubok na sa bandang huli'y naghayag ng paghihimagsik ng 1863, at ng pagpapatapon sa pagpapalabuy-laboy sa ilang ng Laodicea. Ang ikatlong anghel ay pumasok sa nagwawakas na kasaysayan ng Laodiseyang Adventismo noong Setyembre 11, 2001, nang bumaba ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis labing-walo, na siya ring ikatlong anghel. Pagkatapos ay ipinahayag niya na bumagsak ang Babilonya, gaya ng inilalarawan ng pagpabagsak sa tore ni Nimrod, nang ibinagsak ang mga tore ng Lungsod ng New York.

Ang mensahe ng ikatlong anghel ay hindi mauunawaan; ang liwanag na sa pamamagitan ng kaluwalhatian nito ay magliliwanag sa daigdig ay tatawaging huwad na liwanag ng mga tumatangging lumakad sa sumusulong nitong kaluwalhatian. Review and Herald, Mayo 27, 1890.

Gaya ng sa sinaunang Israel, gayon din sa makabagong Israel. Ang salinlahing nakasaksi sa Setyembre 11, 2001 ay ang huling salinlahi. Sinabi ni Jesus sa ikadalawampu't isang kabanata ng Lucas ang tungkol sa "ang salinlahing ito," at tinukoy Niya ang nasabing salinlahi bilang yaong mga nabubuhay kapag ang langit at ang lupa ay lilipas, na mangyayari sa Ikalawang Pagparito. Ang salinlahing iyon na mabubuhay upang masaksihan ang muling pagparito ni Cristo ay makikilala ang isang tanda na magpapatunay sa kanila na sila ang huling salinlahi. Malalaman at mauunawaan nila na sila ang mga nabubuhay sa panahong ang "bisa ng bawat pangitain" ay hindi na "pinatatagalan."

Habang umaalis si Jesus sa templo kasama ang mga alagad, hiniling nila sa Kanya na ipaliwanag kung ano ang Kanyang ibig sabihin sa Kanyang paglalarawan ng pagkawasak ng templo. Ang pag-uusap na iyon ay kumakatawan sa pag-uusap na gagawin ng Kanyang mga alagad sa huling salinlahi. Ninais ng mga alagad na maunawaan kung ano ang Kanyang ibig sabihin, yamang paulit-ulit Niyang itinuro na ang Laodiceang iglesyang Adventista ay wawalisin sa pagdating ng nalalapit na Batas ng Linggo, sapagkat ang mga sumasamba roon ay isinusuka mula sa Kanyang bibig, at hindi na sila ang nagsasalita para sa Kanya.

Sa pagsagot ni Jesus sa mga alagad, inilarawan Niya ang pagkawasak ng Jerusalem at ang kasaysayang sumunod, hanggang sa katapusan ng sanlibutan. Pagkatapos Niyang ilahad ang pangkalahatang buod ng kasaysayan hanggang sa talatang labinsiyam, saka Niya tinalakay ang pagkawasak ng Jerusalem, isang pagkawasak na maaaring naganap sana sa krus, ngunit dahil sa awa at mahabang pagtitiis ng Diyos ay ipinagpaliban nang halos apatnapung taon. Sa katapusan ng apatnapung taon ay magkakaroon ng isang nalabi na makaliligtas sa pagkawasak, ngunit tanging kung kikilalanin nila ang tandang ibinigay Niya noon.

Sa pasimula ng sinaunang Israel ay nagkaroon ng isang apatnapung taong panahon, na nagsimula sa isang hatol laban sa paghihimagsik ng sampung tiktik na ipinagpaliban nang apatnapung taon, dahil sa pakikipamagitan ni Moises. Sa katapusan ng sinaunang Israel ay nagkaroon ng isang hatol laban sa paghihimagsik ng krus na ipinagpaliban nang apatnapung taon, dahil sa pakikipamagitan ng pagpapahinuhod at habag ni Cristo. Sa dalawang kasaysayang iyon ay may isang nalabi na nakaligtas. Laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito.

Tinalakay ni Hesus ang tandang nauugnay sa pagkawasak ng Jerusalem at tinukoy ito bilang "ang mga araw ng paghihiganti."

At kapag nakita ninyo ang Jerusalem na napaliligiran ng mga hukbo, kung magkagayo'y alamin ninyo na malapit na ang pagkatiwangwang nito. Kung magkagayo'y magsitakas sa mga bundok ang mga nasa Hudea; at ang mga nasa kalagitnaan nito ay magsilabas; at huwag pumasok doon ang mga nasa mga lalawigan. Sapagkat ito ang mga araw ng paghihiganti,

upang matupad ang lahat ng mga bagay na nasusulat. Lucas 21:20-22.

Ang "araw ng paghihiganti" ay ang pitong huling salot, at sa ganitong kadahilanan, iniuugnay ni Sister White ang pagkawasak ng Jerusalem sa ehekutibong paghuhukom ng Diyos sa mga huling araw.

Lumapit kayo, mga bansa, upang makinig; at pakinggan ninyo, mga bayan: pakinggan ng lupa, at ng lahat ng nasa loob nito; ang daigdig, at ang lahat ng nagmumula rito. Sapagkat ang galit ng Panginoon ay laban sa lahat ng mga bansa, at ang kanyang poot laban sa lahat ng kanilang mga hukbo: lubos niya silang nilipol; ibinigay niya sila sa patayan. Ang kanilang mga napatay ay ihahagis din sa labas, at aalingasaw ang baho mula sa kanilang mga bangkay, at ang mga bundok ay matutunaw sa kanilang dugo. At ang buong hukbo ng langit ay malulusaw, at ang mga langit ay gugulungin na gaya ng isang balumbon: at malalaglag ang lahat ng kanilang hukbo, gaya ng pagkalaglag ng dahon mula sa punong ubas, at gaya ng nahuhulog na igos mula sa puno ng igos. Sapagkat ang aking tabak ay mabababad sa langit: narito, bababa ito laban sa Idumea, at laban sa bayang aking sinumpa, sa kahatulan. Ang tabak ng Panginoon ay puspos ng dugo; pinataba ng katabaan at ng dugo ng mga kordero at mga kambing, ng taba ng mga bato ng mga lalaking tupa: sapagkat ang Panginoon ay may hain sa Bozrah, at malaking patayan sa lupain ng Idumea. At ang mga unicorn ay bababang kasama nila, at ang mga guyang toro kasama ng mga toro; at ang kanilang lupain ay mabababad sa dugo, at ang kanilang alabok ay patatabain ng katabaan. Sapagkat ito ang araw ng paghihiganti ng Panginoon, at ang taon ng mga ganting-bayad dahil sa usapin ng Sion. Isaias 34:1-8.

Si Hesus ay nagbigay ng Kaniyang unang pampublikong pagpapahayag sa Nazaret, kung saan ipinahayag Niya ang Kaniyang sarili bilang Mesiyas. Ang pagpapahayag na iyon ay propetikong pinamamahalaan ng alintuntunin ng unang pagbanggit. Ang pagbasa na Kaniyang pinili ay tumukoy na kabilang sa Kaniyang gawain ang pagpapahayag ng "araw ng paghihiganti ng Panginoon," na, ayon kay Isaias, ay siya ring "taon ng mga kabayaran para sa alitan ng Sion."

Sa Nazaret sinimulan ni Cristo ang Kanyang hayagang ministeryo at ipinahayag Niya ang Kanyang sarili bilang ang Mesiyas. Noon din, yaong mga nakarinig sa Kanyang mga salita, ngunit hindi nakaunawa, ay nagtangkang patayin Siya sa pamamagitan ng pagtatapon sa Kanya mula sa isang bundok. Ang pasimula ng Kanyang ministeryo ay tinampukan ng pagtatangka ng mga tao sa Kanyang bayang sinilangan na Siya'y patayin, at sa katapusan ng Kanyang ministeryo ay pinatay nga Siya ng Kanyang sariling bayan. Ang Kanyang ministeryo ay ang pagpapakilala sa Kanyang sarili bilang ang Mesiyas; at Siya ay naging Mesiyas nang Siya'y pinahiran sa Kanyang bautismo. Sa Kanyang bautismo, isang banal na tanda ang bumaba upang pagtibayin ang katuparan ng hula tungkol sa pagdating ng Mesiyas. Noong Agosto 11, 1840, isang banal na tanda ang bumaba upang pagtibayin ang hula tungkol sa mensaheng pagsubok ng kasaysayang iyon. At noong Setyembre 11, 2001, isang banal na tanda ang bumaba upang pagtibayin ang hinulang mensahe ng kasaysayang iyon, na siyang mensahe ng huling ulan.

Pagkaraan ng dalawang araw ng pagpapagal kasama ng mga Samaritano, iniwan sila ni Jesus upang ipagpatuloy ang kaniyang paglalakbay patungong Galilea. Hindi siya nanatili sa Nazaret, kung saan niya ginugol ang kaniyang kabataan at unang yugto ng kaniyang

kabinataan. Ang pagtanggap sa kaniya sa sinagoga roon, nang ipahayag niya ang kaniyang sarili bilang ang Pinahiran, ay lubhang hindi mabuti kaya't pinasya niyang humanap ng higit na mabungang mga larangan, upang mangaral sa mga taingang makikinig, at sa mga pusong tatanggap sa kaniyang mensahe. Ipinahayag niya sa kaniyang mga alagad na ang isang propeta ay walang karangalan sa kaniyang sariling bayan. Ipinakikita ng kasabihang ito ang likas na pag-aatubili na taglay ng marami na kilalanin ang alinmang kahanga-hangang kaunlaran sa isang taong tahimik at walang pagpapakitang-tao na namuhay sa gitna nila, at kanilang nakilala nang malapitan mula pagkabata. Kasabay nito, ang gayon ding mga tao ay maaaring lubhang mahumaling sa mga pagpapanggap ng isang taga-ibang-bayan at isang mapagsapalaran. Ang Espiritu ng Propesiya, tomo 2, 151.

Sa Lucas kabanata dalawampu't isa, tinutukoy ni Cristo ang isang daan at apatnapu't apat na libo, ang huling salinlahi na hindi mamamatay. Ginawa Niya ito sa pamamagitan ng paglalahad ng kasaysayan na nagsimula sa Kaniyang huling pagdalaw sa dating bahay ng Kaniyang Ama, na pagkatapos ay naging bahay ng mga Hudyo. Sa salaysay ng kasaysayang sinimulang ilahad ni Jesus, dumating Siya sa puntong ang Jerusalem, at ang templong itinatanong ng mga alagad, ay mawawasak (70 AD). Tinukoy Niya ang pagkawasak na iyon bilang ang mga araw ng paghihiganti, na bahagi ng Kaniyang panimulang pahayag ng Kaniyang ministeryo. Ang "mga araw ng paghihiganti" ay kumakatawan hindi lamang sa pagkawasak ng Jerusalem noong taong 70, kundi pati sa panahon ng poot ng Diyos na kinakatawan ng pitong huling salot.

Sapagkat ito ang araw ng Panginoong Diyos ng mga hukbo, araw ng paghihiganti, upang ipaghiganti niya ang kaniyang sarili laban sa kaniyang mga kaaway; at ang tabak ay lalamon, at mabubusog at malalasing ito sa kanilang dugo; sapagkat ang Panginoong Diyos ng mga hukbo ay may hain sa hilagang lupain, sa may Ilog Eufrates. Jeremias 46:10.

Ang "araw ng paghihiganti" laban sa Babilonia, na kinakatawan ng "hain sa hilagang lupain sa tabi ng Ilog Eufrates," ay magsisimula sa nalalapit na Batas ng Linggo.

Dahil sa poot ng Panginoon, hindi ito tatahanan, kundi magiging lubos na tiwangwang; bawa't dumaraan sa Babilonia ay mamamangha, at sisitsitan dahil sa lahat ng kaniyang mga salot. Ihanda ninyo ang inyong mga hanay laban sa Babilonia sa palibot; kayong lahat na nagbabaluktot ng busog, panain ninyo siya, huwag kayong magtipid ng mga pana; sapagkat siya'y nagkasala laban sa Panginoon. Humiyaw kayo laban sa kaniya sa palibot; iniabot niya ang kaniyang kamay; naguho ang kaniyang mga patibayan, ibinagsak ang kaniyang mga kuta; sapagkat ito ang paghihiganti ng Panginoon: gumanti kayo sa kaniya; ayon sa kaniyang ginawa, gawin ninyo sa kaniya. Alisin ang manghahasik sa Babilonia, at pati ang humahawak ng karit sa panahon ng pag-aani: dahil sa takot sa manglulupig na tabak, bawa't isa ay babalik sa kaniyang bayan, at tatakas bawa't isa sa kaniyang sariling lupain. Ang Israel ay isang tupang nangalat; pinalayas siya ng mga leon: una, nilamon siya ng hari ng Asiria; at sa wakas, itong si Nebucadnezar na hari ng Babilonia ay binali ang kaniyang mga buto. Kaya't ganito ang sabi ng Panginoon ng mga hukbo, ang Diyos ng Israel: Narito, aking parurusahan ang hari ng Babilonia at ang kaniyang lupain, gaya ng aking pinarusahan ang hari ng Asiria. At ibabalik ko ang Israel sa kaniyang tahanan, at manginginain siya sa Carmel at sa Basan, at masisiyahan ang kaniyang kaluluwa sa bundok ng Efraim at ng Galaad. Sa mga araw na yaon, at sa

panahong yaon, sabi ng Panginoon, hahanapin ang kasamaan ng Israel, at wala; at ang mga kasalanan ng Juda, at hindi masusumpungan: sapagkat aking patatawarin sila na aking ititira. Umahon ka laban sa lupain ng Merataim, laban dito, at laban sa mga nananahan sa Pekod: wasakin at lubusang lipulin sa hulihan nila, sabi ng Panginoon, at gawin ayon sa lahat ng iniutos ko sa iyo. Isang ingay ng pagbabaka ay nasa lupain, at ng malaking pagkawasak. Ano't ang martilyo ng buong lupa ay nabiyak at nabasag! Ano't ang Babilonia ay naging kagibaan sa gitna ng mga bansa! Naglatag ako ng silo laban sa iyo, at nahuli ka rin, O Babilonia, at hindi mo napagmalayan: ikaw ay nasumpungan, at nahuli rin, sapagkat ikaw ay nakipagbaka laban sa Panginoon. Binuksan ng Panginoon ang kaniyang imbakan ng mga sandata, at inilabas ang mga sandata ng kaniyang poot: sapagkat ito ang gawa ng Panginoong Diyos ng mga hukbo sa lupain ng mga Caldeo. Pumaroon kayo laban sa kaniya mula sa kahuli-hulihang hangganan, buksan ninyo ang kaniyang mga kamalig: itambak ninyo siya na parang mga bunton, at lubusan ninyo siyang pawiin: huwag kayong mag-iwan ng anuman sa kaniya. Patayin ang lahat niyang mga toro; pababain ninyo sila sa katayan: sa aba nila! sapagkat dumating ang kanilang araw, ang panahon ng kanilang pagdalaw. Ang tinig ng mga tumatakas at nakaliligtas mula sa lupain ng Babilonia, upang ipahayag sa Sion ang paghihiganti ng Panginoon nating Diyos, ang paghihiganti ng kaniyang templo. Tipunin ninyo ang mga mamamana laban sa Babilonia: kayong lahat na nagbabaluktot ng busog, magkampo kayo laban doon sa palibot; huwag ninyong papatakasín ni isa man: gantiyan ninyo siya ayon sa kaniyang gawa; ayon sa lahat ng kaniyang ginawa, gawin ninyo sa kaniya: sapagkat siya'y nagmalaki laban sa Panginoon, laban sa Banal ng Israel. Jeremias 50:13-29.

Ang pagkawasak ng Jerusalem noong taong AD 70 ay kumakatawan sa pagpapatupad ng hatol sa patutot ng Babilonia, na magsisimula sa nalalapit na batas ng Linggo sa Estados Unidos. Alam ni Jesus na Kanyang tinutukoy ang taong AD 70 bilang ang nalalapit na batas ng Linggo, sapagkat Siya ang may-akda ng Kanyang Salita, at Siya ang Salita. Mahalagang kilalanin ang konteksto ng propesiyang inilalahad ni Jesus sa Lucas kabanata dalawampu't isa, upang maunawaan kung ano ang tanda na nagsasaad na dumating na ang huling salinlahi.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ang pagparito ni Cristo ay magaganap sa pinakamadilim na panahon ng kasaysayan ng daigdig na ito. Ang mga araw ni Noe at ni Lot ay naglalarawan sa kalagayan ng sanlibutan bago ang pagparito ng Anak ng tao. Ang Kasulatan, na tumutukoy sa panahong ito, ay nagpahayag na si Satanas ay gagawa sa buong kapangyarihan at 'sa lahat ng kapandaraya ng kalikuan.' 2 Thessalonians 2:9, 10. Ang kanyang paggawa ay hayagang nahahayag sa mabilis na tumitinding kadiliman, sa napakaraming kamalian, heresiya, at panlilinlang ng mga huling araw na ito. Hindi lamang bihag ni Satanas ang sanlibutan, kundi ang kanyang mga panlilinlang ay kumakalat na parang lebadura sa mga nagpapakilalang iglesia ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Ang dakilang apostasya ay hahantong sa kadilimang kasinsidhi ng hatinggabi. Sa bayan ng Diyos ito ay magiging isang gabing pagsubok, gabing pagluha, gabing pag-uusig alang-alang sa katotohanan. Ngunit mula sa gabing yaong madilim ay sisikat ang liwanag ng Diyos.

Pinangyayari Niyang ‘sumilang ang liwanag mula sa kadiliman.’ 2 Corinto 4:6. Nang ‘ang lupa ay walang anyo, at walang laman; at ang kadiliman ay nasa ibabaw ng kalaliman,’ ‘ang Espiritu ng Diyos ay kumilos sa ibabaw ng mga tubig. At sinabi ng Diyos, Magkaroon ng liwanag: at nagkaroon ng liwanag.’ Genesis 1:2, 3. Gayon din, sa gabi ng espirituwal na kadiliman, lumalabas ang salita ng Diyos: ‘Magkaroon ng liwanag.’ Sa Kanyang bayan ay sinasabi Niya, ‘Bumangon ka, magliwanag; sapagkat dumating na ang iyong liwanag, at ang kaluwalhatian ng Panginoon ay sumikat sa iyo.’ Isaias 60:1.

“Narito,” sinasabi ng Kasulatan, “kadiliman ang tatakip sa lupa, at makapal na kadiliman sa mga tao; ngunit ang Panginoon ay sisikat sa iyo, at ang Kanyang kaluwalhatian ay makikita sa iyo.” Talata 2. Si Cristo, ang kaningningan ng kaluwalhatian ng Ama, ay naparito sa sanlibutan bilang ilaw nito. Naparito Siya upang ipakilala ang Diyos sa mga tao, at tungkol sa Kanya ay nasusulat na Siya ay pinahiran “ng Espiritu Santo at ng kapangyarihan,” at “lumibot na gumagawa ng mabuti.” Gawa 10:38. Sa sinagoga sa Nazaret ay sinabi Niya, “Ang Espiritu ng Panginoon ay sumasa Akin, sapagkat pinahiran Niya Ako upang ipangaral ang ebanghelyo sa mga dukha; sinugo Niya Ako upang pagalingin ang mga may bagbag na puso, upang ipangaral ang paglaya sa mga bihag, at ang pagbabalik ng paningin sa mga bulag, upang palayain ang mga inaapi, upang ipangaral ang kalugud-lugod na taon ng Panginoon.” Lucas 4:18, 19. Ito ang gawaing iniatas Niya sa Kanyang mga alagad. “Kayo ang ilaw ng sanlibutan,” aniya. “Lumiwanag nawa ang inyong ilaw sa harap ng mga tao, upang makita nila ang inyong mabubuting gawa, at luwalhatiin ang inyong Ama na nasa langit.” Mateo 5:14, 16.” Prophets and Kings, 217, 218.